

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobkyně **H. T.H.**, zastoupena Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Brno, Příkop 8, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, Praha 7, Nad Štolou 3, o kasační stížnosti proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 19. 8. 2003, č. j. 36 Az 202/2003-27, spojené s návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) včas podanou kasační stížností napadá shora označené usnesení Krajského soudu v Brně, kterým byla odmítnuta žaloba stěžovatelky proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 8. 7. 2002, č. j. OAM – 3041/VL-11-05-2002, o zamítnutí žádosti o udělení azylu podle zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Stěžovatelka v kasační stížnosti především tvrdí, že rozhodnutí krajského soudu o odmítnutí jejího podání je nezákonné. Krajský soud v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatuje, že podání stěžovatelky ze dne 16. 7. 2002 postrádá základní náležitosti podání podle § 37 odst. 2 a 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a základní náležitosti žaloby vymezené v ustanovení § 71 odst. 1 písm. a) až f) s. ř. s. Stěžovatelka má za to, že její podání má náležitosti žaloby, neboť v něm označila rozhodnutí, které napadá, vyslovila nesouhlas s napadeným rozhodnutím, které považuje za nezákonné. Pokud se týká skutkových důvodů, pro které se stěžovatelka domáhá

přezkoumání rozhodnutí žalovaného, tyto jsou, podle jejího vyjádření, součástí žádosti o udělení azylu a dále součástí spisového materiálu, který se k žádosti stěžovatelky o udělení azylu vztahuje. Vzhledem k uvedenému stěžovatelka navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Současně navrhuje, aby Nejvyšší správní soud přiznal její kasační stížnosti odkladný účinek.

Ministerstvo vnitra se ke kasační stížnosti nevyjádřilo.

Nejvyšší správní soud napadené soudní usnesení Krajského soudu v Brně přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila ve své kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

V souzené věci Nejvyšší správní soud z předmětného soudního a správního spisu především zjistil, že řízení o udělení azylu bylo zahájeno dne 15. 6. 2002. Z protokolu o pohovoru k žádosti o udělení azylu ze dne 25. 6. 2002 vyplývá, že stěžovatelka opustila vlast 1. 5. 2002, a to proto, že ve Vietnamu neměla stálou práci a nemohla uživit své tři děti, její manžel pobýval v zahraničí (avšak nevěděla kde). Od známých se dověděla, že v České republice jsou dobré výdělky, tak se rozhodla odcestovat sem. Ve vlasti se ničeho neobávala, problémy se státními orgány, policií soudy či jinými institucemi ve vlasti neměla. V České republice by chtěla žít a pracovat.

Na základě těchto informací Ministerstvo vnitra dospělo ve shora citovaném rozhodnutí k závěru, že stěžovatelka podala žádost o udělení azylu pouze z ekonomických důvodů, a shledalo, že byly splněny podmínky ustanovení § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu a žádost o udělení azylu zamítlo jako zjevně nedůvodnou.

Toto rozhodnutí napadla stěžovatelka opravným prostředkem (dnes posuzovaným jako „žaloba“) ze dne 16. 7. 2002, v němž uvedla, že nesouhlasí se zamítnutím žádosti. Neměla práci, měla malé dítě a ekonomické potíže, známý jí našel manžela, který pobývá v České republice. Požadovala přezkoumání rozhodnutí a poskytnutí azylu, aby mohla žít dohromady s manželem.

Krajský soud shledal, že podání žalobkyně ze dne 16. 7. 2002 postrádá zcela nejen základní náležitosti podání podle § 37 odst. 2 a 3 s. ř. s., ale zejména základní náležitosti žaloby vymezené v § 71 odst. 1 písm. a) až f) s. ř. s. Soud proto usnesením ze dne 18. 3. 2003, č. j. Az 202/2003-15 poučil žalobkyni a vyzval ji k doplnění podání v rozsahu uvedeném ve výroku tohoto usnesení. K tomu stanovil přiměřenou lhůtu a současně žalobkyni poučil, že nebude-li výzvě soudu ve stanovené lhůtě vyhověno, soud řízení o tomto podání odmítne. Na výzvu žalobkyně nijak nereagovala a krajský soud následně předmětné podání žalobkyně odmítl.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatelka uplatnila stížnostní důvod, obsažený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., neboť kasační stížnost podala z důvodu tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu.

K dovození závěru, že kasační stížnost není důvodná, Nejvyšší správní soud především vyšel z ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., podle něhož soud usnesením

odmítne návrh, jestliže nejsou splněny jiné podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný nebo přes výzvu soudu nebyl odstraněn a nelze proto v řízení pokračovat. V důsledku přísné dispoziční zásady v řízení o žalobách proti rozhodnutím správního orgánu musí žaloba obsahovat nejen základní náležitosti podání podle § 37 odst. 2 a 3 s. ř. s., ale zejména základní náležitosti žaloby vymezené v § 71 odst. 1 písm. a) až f) s. ř. s. V souzené věci je však zřejmé, a v tom se Nejvyšší správní soud ztotožňuje s krajským soudem, že žaloba stěžovatelky tyto náležitosti neobsahovala. Pokud podání trpí takovými vadami, může být tento nedostatek odstraněn v soudem stanovené lhůtě.

Vzhledem k tomu, že krajský soud o tomto poučil žalobkyni usnesením a vyzval ji k doplnění podání v rozsahu uvedeném ve výroku tohoto usnesení, k tomu stanovil přiměřenou lhůtu a současně žalobkyni poučil, že nebude-li výzvě soudu ve stanovené lhůtě vyhověno, soud řízení o tomto podání odmítne (§ 37 odst. 5 s. ř. s.), a žalobkyně na výzvu krajského soudu nijak nereagovala, je Nejvyšší správní soud toho názoru, že Krajský soud v Brně postupoval v souladu se zákonem, když předmětné podání žalobkyně odmítl.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl neprodleně po jejím obdržení a po nezbytném poučení účastníků řízení o složení senátu, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatelka, která neměla v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) a Ministerstvu vnitra náklady řízení nevznikly. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že se žádnému z účastníků nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. 2. 2004

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu